

UCHWAŁA
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 3 marca 2017 r.

**w sprawie ustawy o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji
reprywatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych
z naruszeniem prawa**

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 10 lutego 2017 r. ustawy o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprywatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa, wprowadza do jej tekstu następujące poprawki:

- 1) w art. 4 w ust. 1 skreśla się wyrazy „w Ministerstwie Sprawiedliwości”;
- 2) w art. 4 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Członkowie Komisji powoływani przez Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, w zakresie pełnienia obowiązków sekretarzy stanu wykonują zadania związane wyłącznie ze sprawowaniem funkcji w Komisji.”;
- 3) w art. 5 w ust. 4 skreśla się wyrazy „w zakresie niedotyczącym wynagrodzeń członków Komisji powoływanych przez Sejm Rzeczypospolitej Polskiej”;
- 4) w art. 11 w ust. 3 wyrazy „Społecznej Rady” zastępuje się wyrazami „przez Społeczną Radę”;
- 5) w art. 30 w ust. 2 w pkt 2 wyrazy „ze względu” zastępuje się wyrazami „ze względu”;
- 6) w art. 32 wyrazy „m. st. Warszawa” zastępuje się wyrazami „m. st. Warszawie”;
- 7) w art. 33 wyrazy „pogorszenie jego sytuacji” zastępuje się wyrazami „pogorszenie

jej sytuacji”;

- 8) w art. 35 wyrazy „w art. 29 ust. 1 pkt 2” zastępuje się wyrazami „w art. 29 ust. 1 pkt 2 i 4”;
- 9) w art. 39 w ust. 1 wyrazy „w art. 29 ust. 1 pkt 2” zastępuje się wyrazami „w art. 29 ust. 1 pkt 2 i 4”.

MARSZAŁEK SENATU

Stanisław KARCZEWSKI

UZASADNIENIE

Na posiedzeniu w dniu 3 marca 2017 r. Senat rozpatrzył ustawę o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa i uchwalił do niej 9 poprawek.

Mając na uwadze wątpliwości co do wzajemnej relacji między postanowieniami przedmiotowej ustawy a przepisami ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Radzie Ministrów, pojawiające się pytania w zakresie zachowania ciągłości funkcjonowania Komisji chociażby w przypadku, gdy Prezes Rady Ministrów złoży dymisję Rządu na pierwszym posiedzeniu nowo wybranego Sejmu (art. 162 Konstytucji), a także niedookreślony proponowaną ustawą status członków Komisji w Ministerstwie Sprawiedliwości, Senat przyjął poprawki zmieniające usytuowanie systemowe sekretarzy stanu członków Komisji (**poprawki nr 1 i 2**).

Przepis art. 5 ust. 4 określa źródło finansowania Komisji w zakresie nie dotyczącym wynagrodzeń jej członków. Senat mając na względzie, że ustawa nie określa źródła finansowania w zakresie wynagrodzeń członków Komisji oraz miesięcznej diety przewodniczącego Komisji uznał za konieczne wprowadzenie **poprawki nr 3** określającej źródło finansowania całości działań Komisji.

Zgodnie z art. 35 ustawy roszczenia z tytułu zwrotu równowartości nienależnego świadczenia, który to obowiązek nałożony został decyzją Komisji stwierdzającą wydanie decyzji reprivatyzacyjnej z naruszeniem prawa oraz roszczenia o zwrot spełnionego lub wyegzekwowanego świadczenia, o którym mowa w art. 39 ust. 3, przedawniają się z upływem 30 lat od dnia, w którym decyzja, o której mowa w art. 29 ust. 1 pkt 2, oraz decyzja właściwego organu wydana na skutek decyzji, o której mowa w art. 29 ust. 1 pkt 3, zawierająca odmienne rozstrzygnięcie niż uchylona decyzja reprivatyzacyjna, stały się ostateczne. Po analizie przepisu art. 35 Senat uznał za konieczne uzupełnienie zawartego w nim katalogu odesłań. W **poprawce nr 8** precyzuje się, że 30 letni okres przedawnienia, przypadku roszczenia z tytułu zwrotu równowartości nienależnego świadczenia, będzie biegł od dnia, w którym decyzja Komisji wskazana w art. art. 29 ust. 1 pkt 4 (stwierdzająca wydanie decyzji reprivatyzacyjnej z naruszeniem prawa i wskazująca okoliczności, z powodu których nie można jej uchylić) stała się ostateczna.

W myśl art. 39 ust. 1 ustawy ostateczna decyzja Komisji uchylająca decyzję reprivatyzacyjną w całości lub części i rozstrzygająca co do istoty sprawy oraz ostateczna decyzja właściwego organu wydana na skutek decyzji Komisji uchylającej decyzję reprivatyzacyjną w całości i przekazującej sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi, który wydał ostateczną decyzję reprivatyzacyjną, zawierająca odmienne rozstrzygnięcie niż uchylona decyzja reprivatyzacyjna, stanowi podstawę wznowienia postępowania cywilnego o zapłatę odszkodowania lub dotyczącego zapłaty wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości.

Wprowadzone we wskazanym przepisie rozszerzenie katalogu podstaw wznowienia postępowania cywilnego o zapłatę odpowiednio o decyzję Komisji, o której mowa w art. 24 ust. 1 pkt 2 ustawy oraz art. 24 ust. 1 pkt 3, będzie umożliwiało skuteczne domaganie się przez Skarb Państwa zwrotu spełnionego lub wyegzekwowanego świadczenia z tytułu odszkodowania, w związku ze stwierdzeniem przez właściwy organ wydania z naruszeniem prawa decyzji o odmowie uwzględnienia wniosku, o którym mowa w art. 7 ust. 1 dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m. st. Warszawy.

Senat uznał, że przepisy ustawy powinny umożliwiać występowanie z żądaniem o wznowienie postępowania także w przypadku wydania oraz uprawomocnienia się decyzji Komisji stwierdzającej wydanie decyzji reprivatyzacyjnej z naruszeniem prawa i wskazującej okoliczności, z powodu których nie można uchylić tej decyzji reprivatyzacyjnej (o której mowa w art. 24 ust. 1 pkt 4 ustawy).

W związku z powyższym Senat dokonał odpowiedniej modyfikacji przepisów w art. 39 ust. 1 ustawy (**poprawka nr 9**).

Senat przyjął oprócz tego grupę poprawek o charakterze redakcyjnym, które w szczególności eliminują z ustawy błędy fleksyjne (**poprawki nr 4–7**).